

»Dobro,« deje dimnikar, »pa grem zopet v dimnik. Vidva pa stopita na dvorišče, morda me bosta videla!«

Otroka takoj pohitita na dvorišče ter ne odmakneta oči od dimnika. Ni dolgo trajalo, ko se iz njega prikaže glava in za njo se prikažejo črne roke.

»Tu je, tu je dimnikar!« zakličeta otroka. Zdaj pa stopi dimnikar z vsem telesom iz dimnika, skoči na streho ter z metlo zapleše po njej. Otroka prasneta v smeh. — Ko se povrne dimnikar iz dimnika, dobi tudi Milka klobaso. V tem pride mati domov. Nemalo se začudi, ko vidi, da otroka tako brezskrbno in veselo občujeta z dimnikarjem. Natoči kozarec vina ter veli Milki, naj ga da dimnikarju. Milka je rada to storila, dasi še nekoliko boječe. Lojzka pa ni bilo čisto nič več strah. Tipal je prijaznega moža, da se prepriča, če njegova obleka barvo pušča. Dimnikar pa je tudi dovolil, da je Lojzek stopal po lestvici gor in dol, šaljivo se je razgovarjal z dečkom ter je bil sploh dobre volje.

Če se je odslej zaslišal glas: »Dimnikar prihaja!« — se otroci niso več skrivali po kotih, marveč smejali so se in bili veseli, saj so vedeli, da je dimnikar dober mož. Obleka mu je bila sicer raskava in temna, a pod njo mu je utripalo dobro srce, ki ga je zaradi njega moral vsak ljubiti.

Zimska.

*V strganem krilu
grbasta zima
s šilasto brado
vrh peči kima.*

*Brado kovač naj
malo zravna ti,
krilo pa bo ti
zakrpala mati.*

*Ko ti še dohtar
grbo zarobi,
pa boš spet taka,
kot se spodobil!*

Ernest Tiran.

